

som han ogsaa har villet øve mod mig som Kommissionens Formand.

Det ærede Medlem har jo gentagende haft Ordet under denne Finanslovdebat og har fremsat mange mærkelige Paastande. Nu da jeg har Ordet, er der dog en af disse Paastande, som jeg ogsaa kunde have Lyst til at berøre, det er i Anledning af en Paastand, han har fremsat angaaende Skattelovene. Nu maa jeg dog her først indskyde den Bemærkning, at hvor fristende det end kunde være for mig, skal jeg undgaa det farlige Skær, jeg her er ved, og ikke komme til at fordybe mig i en Omtale af Skattelovene. Jeg skal det saa meget mindre, som jeg ganske kan tiltræde de Udtalelser, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), der aabnede denne Finansdebat, fremkom med. Jeg kan saa meget mere tiltræde disse, som jeg paa mange Møder i Sommer har udtalt ganske lignende Betragtninger. Jeg er ganske enig ogsaa i den Betragtning, som det ærede Medlem fremsatte, at det siger sig selv, at det første Forsøg paa at praktisere en saa stor og omfattende Reform som Skattelovene, der kræver en Samvirken mellem de enkelte Skatteydere og Ligningsmyndighederne, hvis der skal naas et godt Resultat, maa blive mangelfuldt, og det kunde man ogsaa forudse ved Skattelovens Vedtagelse. Det er meget let forklarligt, at det er saa, men det er min Tro, at det nok skal vise sig i det lange Løb, at jo bedre dette Samarbejde fremmes mellem de enkelte Skatteydere og Ligningsmyndighederne, naa vi ogsaa til bedre og bedre Resultater. Jeg er ikke i Tvivl om, at det vil ske. Men skulde det vise sig, at der er Mangler ved Skattelovene, da glæder det mig at have hørt den højtærede Indenrigsministers Udtalelse angaaende dette Punkt, som jo gaar ud paa, at han er i travl Virksomhed med at samle det fornødne Materiale til Bedømmelsen af hele dette Forhold og er villig til at tage et Arbejde op, hvis det skulde vise sig nødvendigt, for at indføre saadanne Ændringer i Skattelovene, som der maatte være Trang til. Jeg synes, at paa det Standpunkt, hvorpaa vi staa i Øjeblikket, er det alt, hvad vi kunne forlange, og det vil sikkert ogsaa vise sig at være den eneste fornuftige og rimelige Vej at gaa.

Jeg kommer nu altsaa tilbage til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Jeg opfattede hans Udtalelser, som om han vilde frakende Venstre al Fortjeneste af den sociale Lovgivning her i Landet, det var Højre, som havde gennem-

ført alle de sociale Love. Jeg skal ikke komme ind paa dette Spørgsmaal ved denne Lejlighed, jeg haaber paa, at der maaske senere kan blive Lejlighed til at tale med det ærede Medlem derom, og jeg tror ikke, det vil være vanskeligt for mig at eftervise, at Venstre har sin gode Del i Gennemførelsen af de humane og sociale Love, som det er lykkedes at faa gennemførte i den sidste Menneskealder, uden at jeg derfor vil nægte, at ogsaa Højre har medvirket til disses Gennemførelse. Men det ærede Medlem udtalte angaaende Skattelovene, at den Del af Skattelovene, som indeholdt Venstres Krav, Indkomst- og Formueskatten, duede ikke; der skulde vi have haft gennemført Kildebeskatningen, det var en Skat, der duede. Den eneste af Skattelovene, som duede, var Ejendoms-skylden, og den havde Ministeriet Sehested Æren for. Jeg fandt, det var mærkeligt, at det ærede Medlem uden videre og uden nærmere Begrundelse vilde fremsætte denne Paastand. Sagen er nemlig den, at den Gang Ministeriet Sehested fremkom med dette Forslag om Ejendomsskylden, var det af en saadan Natur, at det vilde være ganske umuligt at gennemføre det i Praxis. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds talte meget om, at Ejendoms-skylden var en Skat af stor socialøkonomisk Betydning. Jeg kan til Dels være enig med det ærede Medlem i, at det er Tilfældet, og navnlig være enig med ham i, at denne Skattereform havde en betydelig Interesse, navnlig som kommunal Beskatningsreform. Men nu er der for det ærede Medlems Vedkommende det slemme Faktum, at den Ejendomsskyld, som Ministeriet Sehested stillede Forslag om, var af en saadan Beskaffenhed, at den vilde være ganske umulig at praktisere. Den indeholdt nemlig ikke Afdragene for de smaa Ejendomme, og Resultatet af Skattens Gennemførelse vilde have været det, at man havde væltet de kommunale Ejendomsskatte fra de større Ejendomsbesiddere og ned paa de smaa. Af et saadant Indhold var det Forslag om Ejendomsskyld, som Ministeriet Sehested fremsatte. Og det ærede Medlem kan dog neppe være uvidende om, at Venstre maatte kæmpe Tomme for Tomme for at faa de højst nødvendige Fradrag vedtagne, saa at Skatteloven kunde blive brugelig, saa at den kunde praktiseres, uden at man kom til at begaa den store Uret imod de smaa i Samfundet, som man upaatvivlelig vilde være kommen til at begaa, hvis man havde gennemført det Sehestedske Forslag. Det var ikke smaa Kampe,